

NEJPARADOXNĚJŠÍ

ROZHOVOR V EVANGELIU

Nerozumí tomu, co se stalo

Jedním z nejsilnějších momentů, kdy Vzkříšený vlévá křesťanům živou naději, je příběh učedníků jdoucích do Emauz (Lk 24). Ovšem než se tak stane, odehraje se mezi nimi jeden z nejparadoxnějších rozhovorů, jenž nám evangelia zaznamenala. Tak jako všichni v Jeruzalémě, i oni dva si pořád mezi sebou přesypají nedávné události. Chybí jim však klíč, aby mohli porozumět. Asi se navzájem ani moc nepovzbuzují, spíš naopak; sdílením svých depresivních zážitků a pochybností stále více zabředají do beznaděje. Ostatně tohle dobře známe: některý způsob sdílení s přáteli nijak nepozvedá, jen ještě více obtěžkává a prohlubuje v zúčastněných pocit bezvýchodnosti. Přátelé si pouze vymění a posílí důvody své deprese.

To co zažili, jim vzalo naději

Když se k nim přidá Ježíš s otázkou, o čem to tak zaujatě rozmlouvají, zůstanou stát „plni zármutku“, jak říká Písmo. Zdá se, že prožité události neponechávají naději žádný prostor. Ježíše nepoznají, proto na něj Kleofáš vyhrkne s jistou dávkou rozmrzelosti: „Ty jsi snad jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ Jaký paradox! Výtku je adresována tomu jedinému, kdo doopravdy ví, co se tam stalo. Většina události zná jen z vyprávění. Ale jediný, kdo na tom kříži skutečně visel, byl přece on sám.

Ježíš naslouchá

Ježíš si přesto trpělivě vyslechne jejich verzi příběhu - odsouzení, mučení a ukřižování z perspektivy dálkových pozorovatelů. Potom jim ale začne vyprávět sám, co o něm předpověděli proroci. Ani tehdy jim ještě nedocvakne, kam svými slovy míří. Až při lámání chleba jako by jim spadly šupiny z očí: je to Pán! V tu chvíli však zmizel jejich zrakům.

Doufali správně, když původně všechno vsadili na Krista

Setkání se Vzkříšeným ale úplně mění jejich chápání událostí, i retrospektivně. Už nemohou říkat v minulém čase: „My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele.“ (Lk 24,21) Doufali totiž správně, když všechno vsadili na Krista. A jestliže on vstal z mrtvých, mohou doufat i nadále, protože tato naděje je nezlame.

S oživenou nadějí musí automaticky změnit i směr své cesty. Opouštějí cestu útěku z reality, útěku z nesnází a vracejí se do Jeruzaléma, do všedního života k ostatním učedníkům. Jaké je jejich překvapení, když zjistí, že nejsou jediní, komu se Vzkříšený ukázal!

Naděje neklame! (Řím 5,5) V naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebes, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš (srv. Žid 6, 19-20).